

COMUNITAT CRISTIANA DEL
MONESTIR DE SANT PERE
DE LES PUEL·LES

A full informatiu

www.benedictinessantperepuelles.cat

2a època – núm. 140 – octubre 2015

Pare nostre

Quan Jesús va ensenyar als deixebles a pregar els va entregar el seu tresor més entranyable: «Quan pregueu digueu: Abbà, Pare». Els va convidar a viure la mateixa la comunió que ell tenia amb el seu Pare, no el Déu llunyà en la seva transcendència i omnipotència del qual no es podia ni tan sols pronunciar el nom, sinó que els va mostrar el Pare proper que viu en la intimitat dels cors.

Jesús ha vingut a revelar a la humanitat que Déu és per damunt de tot Pare; Pare que té cura de tots els seus fills i filles, que els coneix un a un, que és un Tu davant del qual jo em puc posar amb tota confiança, tal com sóc, sense amagar-li res. Dir a Déu Pare vol dir esperar-ho tot d'Ell, confiar-li la vida. La relació que Jesús proposa de tenir amb Déu és la gran novetat, és el canvi més radical del concepte de Déu que hi ha hagut mai.

Aquest Pare és nostre, és a dir, de tothom. Aquest nostre indica quin és el projecte de Déu sobre la humanitat, el Regne que Jesús ve a fer present: els seus gestos, les seves paraules, tota la seva vida mostren aquest Déu que fa ploure sobre justos i injustos, que fa sortir el sol sobre bons i dolents...

El papa Francesc, que amb les seves paraules i gestos encarna l'evangeli, ens diu:

Els cristians, juntament amb tantes persones que busquen el bé i la fraternitat, hem de poder aportar al nostre món d'avui una nova forma de presència, de bona entesa, de fraternitat, ens posa al davant el desafiament urgent de construir un món basat en unes relacions fraternes on no s'exclouï ningú, on hi hagi possibilitat de vida per a tothom. La nostra casa comú no tolera unes divisions estèrils. S'ha d'unir tota

la família humana en la recerca d'un desenrotllament sostenible i integral, s'ha de passar de la indiferència global a la solidaritat global. Déu vol que tots els seus fills participin de la joia de l'Evangelí. No impedim tot el que

és bo, diu Jesús, al contrari, fem-ho créixer. La fe ens obre la finestra per veure com l'Esperit actua arreu, perquè tots som fills del mateix Pare.

CATALINA TERRATS

Des del monestir

Professió solemne

El passat dia 12 de setembre vaig fer la professió solemne en el si d'aquesta comunitat, és a dir, vaig realitzar de manera explícita i pública el meu compromís d'estabilitat en aquest monestir, a viure com a monja, en l'obediència, segons la Regla de sant Benet.

La celebració, presidida per monsenyor Sebastià Taltavull i Anglada, bisbe auxiliar de Barcelona, va ser molt viscuda, molt participada per tots; i jo la vaig viure amb molta pau, molt serena i amb molta emoció. Durant la celebració hi va haver moments molt intensos: llegir la carta de professió i signar-la, cantar el *Suscipe*, l'abraçada de la comunitat, el moment de la pregària de benedicció i consagració.

Després la celebració va continuar a l'hort, amb tots els assistents, amb qui vaig poder compartir la joia i la felicitat que sentia.

Fins a la professió solemne hi ha hagut un llarg camí. Vaig entrar al monestir el 14 de març de 2009, i des de llavors he anat passant per les diferents etapes: el postulantat, el noviciat, la professió simple, fins arribar a aquí. Hi ha hagut moments difícils, que tan sols es poden superar des de la fe i la convicció d'estar fent la voluntat de Déu, però també moments bons. Han estat uns anys que crec que són necessaris, perquè ajuden a anar trobant el camí i a sentir que realment estàs en el lloc que has d'estar; és un temps, per anar-se acostumant a la vida monàstica, a la vida comunitària, a un estil de vida diferent del que es porta a fora.

I és que dintre meu, hi ha quelcom que no puc ignorar, que te molta força, que m'empeny a fer aquest camí, i això és el que intento fer, amb tota la meva il·lusió i amb totes les meves mancances, les meves febleses, les meves infidelitats. El meu desig es anar configurant la meva vida a la del Crist.

Durant molt temps el Senyor ha anat conduint la meva vida, però jo m'hi resistia, fins que va arribar un moment que vaig acceptar fer allò que Déu volia. Per aquest motiu, com a divisa he triat: «Faci's la vostra voluntat» (Mt 26, 42).

Aquí he trobat una felicitat que no coneixia, que no es pot aconseguir amb diners ni amb poder, sinó que és Déu mateix qui l'alimenta. És com aquella perla preciosa, que fa que ho venguis tot per poder-la comparar.

M. TERESA FUREST I RIBAS

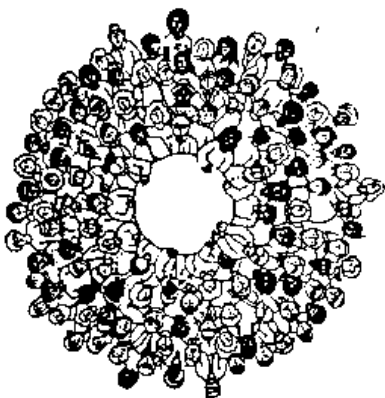
Esperit de tendresa

Feliç aquell que ha conservat encara
el significat dels costums heretats dels pares,
de la seva modesta tradició;
aquell que ha respost amb una llàgrima
el cant d'un salm;
aquell que, arrencant amb voluntat els dubtes de la ment,
llegeix la santa Bíblia amb entendriment
i, escoltant les campanes de l'església,
a la nit, fervorosament,
amb una oració ha encès,
davant la faç de les santes icones,
la sagrada candela,
i ha vessat les seves llàgrimes davant d'elles.

PÀVEL FLORENSKI
teòleg i filòsof ortodox,
assassinat al gulag en temps de l'estalinisme

Dia 25 d'octubre, trobada de la comunitat

El grup responsable de preparar les trobades de la comunitat després de l'Eucaristia, que es van iniciar el curs passat, ens vam reunir per valorar el que s'havia anat realitzant a partir d'aquestes trobades. Ens va semblar ben positiu i per això proposem continuar

fent-les aquest curs cada dos mesos. En l'iniciar-les ens havíem proposat poder tenir un canvi d'impressions, fer propostes, revisar aspectes de la celebració de l'Eucaristia, comprometre'ns més, tant en la participació com en els detalls que podien ajudar a millorar-la, donar més informació sobre la caixa solidària, revisar les activitats, etc. Val a dir que molts d'aquests temes

es van debatre i van sortir diverses propostes que s'han anat duent a terme. Això és el que ens ha animat a continuar.

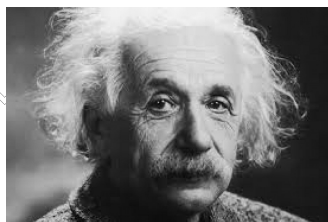
Hi ha una proposta que va quedar pendent l'última reunió del curs passat i ara la podrem dur a terme. El pare Agustí Goytisoló, amic de molts anys de la comunitat, ens va explicar la seva experiència a Burkina Faso i ens va demanar d'ajudar els nens del seu barri per poder anar a l'escola. **Deu euros** són suficients per pagar l'escola d'un nen durant un curs. Per això posarem uns sobres amb aquesta destinació per tal que els qui vulgueu el pugueu dipositar a la caixa solidària.

Algunes persones de la comunitat ens han comentat que no tenen gaire informació del Centre d'acollida Assís, ja que quan es va obrir encara no venien a la comunitat i no saben el lligam que hi

ha amb el monestir, sobretot als inicis del Centre, ni tampoc com ha anat evolucionant al llarg d'aquests anys. És un goig constatar com d'una petita llavor n'ha sortit un arbre amb unes bones branques: els pisos, els cursos de jardineria, manualitats i moltes altres activitats, i això amb l'esforç i la solidaritat de tothom. Hem demanat a l'actual director d'Assís, Jesús Ruiz, que vingui **el diumenge 25** perquè ens doni una bona informació sobre la realitat actual d'Assís i ens expliqui la seva experiència.

Després tindrem una estona per canviar impressions, fer propostes sobre el *Full Informatiu* i per tot el que vulgueu comentar. Us esperem amb il·lusió!

Des del testimoniatge

Albert Einstein

Anna Margenat Arxé, en el llibre *Humanos o posthumanos*, cita una carta d'Albert Einstein a la seva filla Liserl:

Hi ha una força extremadament poderosa sobre la que, fins ara, la ciència no ha trobat una explicació formal. És una força que inclou i governa totes les altres i que, fins i tot, està darrere de qualsevol fenomen que opera en l'univers i encara no ha estat identificat per nosaltres. Aquesta força universal és l'amor. Quan els científics cercaven una teoria unificada de l'univers, oblidaven la més invisible i poderosa de les forces. L'amor és la llum, perquè il·lumina a qui la dona i la rep. L'amor és gravetat, perquè fa que unes persones se sentin atretes per altres. L'amor és potència, perquè multiplica allò millor que tenim i permet que la humanitat no s'extingeixi en el seu cec egoisme. L'amor revela i desvela. Per amor es viu i es mor. L'amor és Déu, i Déu és amor.

La invasió dels bàrbars del sud

El 1991, després de la caiguda del comunisme de l'Est, un brillant assagista francès, Jean Christophe Rufin, va comparar la llavors incipient invasió dels pobles del Sud al Nord amb la invasió dels bàrbars del Nord que van acabar amb l'Imperi Romà. Així com Roma va imposar una espècie de mur de contenció a les seves fronteres (*limes*), ara en el Nord es construeixen *murs* per evitar les invasions de mexicans, d'africans, d'asiàtics o de refugiats de l'Orient Mitjà.

Però a diferència dels pobles germànics que van envair l'Imperi Romà amb armes i exèrcits, el Sud que ara envaeix el Nord és un conglomerat d'homes pobres i desnodrits, de dones i nens, fins i tot d'ancians, que fugen de la guerra, de la gana i de la misèria dels seus països, i busquen una nova pàtria on sobreviure. Molts moren en l'intent, víctimes dels traficants humans, víctimes de naufragis o de trets de policies fronterers...

A això s'afegeix una altra diferència respecte a la invasió dels bàrbars del Nord. El Nord no és innocent enfront del que ara està succeint, el Nord és en gran part responsable del drama actual, perquè han estat les grans potències europees les que han colonitzat i explotat els continents d'Àfrica, Àsia i Amèrica, els interessos econòmics del Nord prevalen sobre els humans a l'Orient Mitjà. Qui ven armes als països en guerra? Qui fabrica mines antipersones? L'armamentisme del Nord s'enriqueix amb les sagnants guerres del Sud.

Però, a més, cal pensar que així com el decadent Imperi Romà a la llarga es va enriquir amb la saba dels pobles germànics, també

la vella Europa es pot enriquir amb la força, el talent, la cultura i la religiositat dels pobles del Sud.

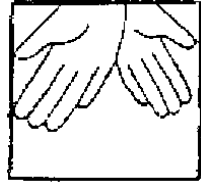
Estem davant una immensa tragèdia, davant una onada de refugiats, no vista des de la segona guerra mundial. No valen excuses, ni defenses, ni silencis còmplices, és qüestió d'humanitat, de solidaritat, més enllà de la diferència de races, cultures o credos. No és simple sentimentalisme davant la foto del nen sirianès mort a la platja de Turquia, no és assistencialisme, és qüestió de justícia.

Els cristians no podem oblidar que, en l'Antic Testament, l'orfe, la vídua i el foraster eren els predilectes del Déu d'Israel. I, segons el Nou Testament, Jesús està present en els pobres i exclosos, que seran els nostres jutges en el judici final. És totalment coherent amb l'evangeli que el papa Francesc, que en la seva visita a Lampedusa havia llançat un crit profètic a favor dels migrants i havia criticat la indiferència dels qui viuen en la bombolla del benestar... ara hagi demanat a les parròquies, monestirs i comunitats religioses que acullin les famílies de refugiats. Afortunadament creix en molts llocs la solidaritat i l'acolliment.

Els *bàrbars* del Sud són en gran part víctimes del Nord. I podem preguntar-nos: qui són avui els *bàrbars*...?

VÍCTOR CODINA, sj

Pregària del matí dels monjos del monestir d'Optina

Senyor, concediu-me de rebre amb un cor tranquil
tot el que esdevindrà en aquest dia que comença.

Concediu-me lliurar-me totalment
a la vostra santa voluntat.

Cada instant d'aquest dia instruïu-me
i doneu-me suport.

Siguin quines siguin les notícies que rebi durant aquest dia,
ensenyeu-me a rebre-les amb un cor afable
i la ferma convicció
que són l'expressió de la vostra santa voluntat.

Sigueu el guia dels meus pensaments i dels meus sentiments
en totes les meves accions i en totes les meves paraules.

En totes les circumstàncies imprevisibles,
ajudeu-me a no oblidar-me de la vostra presència.

Ensenyeu-me a comportar-me d'una manera justa i raonable
amb cada membre de la meva família i de la meva comunitat,
sense ser causa de torbació o de tristesa per a ningú.

Senyor, doneu-me la força de resistir
al cansament i al desgast del dia
i la capacitat d'integrar tots els esdeveniments
durant aquesta jornada.

Guieu la meva voluntat i ensenyeu-me a pregar,
a creure, a estimar, a suportar, a perdonar.